

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **V. Q. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR: B. P.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2017, č. j. MV-108609-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 10. 2017, č. j. MV-108609-4/SO-2017, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 11. 10. 2017 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2017, č. j. MV-108609-4/SO-2017 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 6. 2017, č. j. OAM-11188-3/DP-2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“, neboť žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.
2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 10. 2017.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná rekapitulovala průběh správního řízení, které vydání napadeného usnesení předcházelo. Uvedla, že žalobce pobýval na území naposledy na základě platného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“ vydaného na období 21. 9. 2010 až 20. 9. 2012. Dne 4. 9. 2012 žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“ (dále též „žádost ze dne 4. 9. 2012“). Řízení o žádosti bylo dne 15. 7. 2014 zastaveno dle § 66 odst. písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu vykonatelného správního vyhoštění. Usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 2. 8. 2014; žalobce tedy nedisponuje žádným platným pobytovým oprávněním. Dne 22. 5. 2017 podal žalobce opětovně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“ (dále též „žádost ze dne 22. 5. 2017“), když uvedl, že důvodem pro pozdní podání žádosti je rozhodnutí o správním vyhoštění s tím, že dne 15. 5. 2017 byla povolena obnova řízení a až do toho okamžiku nebylo co prodlužovat. O žádosti ze dne 22. 5. 2017 rozhodl správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím, v němž konstatoval, že mu je z jeho úřední činnosti známo, že nedošlo k žádné obnově řízení a žalobce tedy stále nedisponuje platným pobytovým oprávněním. Dále podotkl, že případná obnova řízení by byla irelevantní, neboť v tomto případě by správní orgán I. stupně pouze pokračoval v předešlém řízení a za těchto okolností by došlo k litispendenci, neboť žalobce by měl požádáno o dvě řízení v téže věci.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 3. 7. 2017 odvolání, k němuž jako přílohu předložil rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 5. 2017, č. j. CPR-11662-2/ČJ-2017-930310-V234, kterým bylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 29. 3. 2017 a ve věci správního vyhoštění žalobce, evidovaného pod č. j. KRPA-755521-68/ČJ-2012-000022, byla povolena obnova řízení. Žalobce v odvolání namítl, že správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu, pochybil při právním hodnocení a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, co měl správní orgán I. stupně na mysli pojmem „pouze pokračovat v předešlém řízení“ ani jaké řízení má na mysli.
5. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců uvedla, že žalobce byl oprávněn podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v 9.

měsíci roku 2012. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto žádost podal až dne 22. 5. 2017, tedy po lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o žádosti žalobce zastavil. K odvolací námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaná uvedla, že doklad o obnově řízení o správním vyhoštění nebyl žalobcem v příloze doložen, ani nebyl v dostupných evidencích záznam o rozhodnutí o obnově řízení o správním vyhoštění nalezen. Vyjádření správního orgánu I. stupně, že „obnova řízení by byla irelevantní, neboť by Ministerstvo vnitra pouze pokračovalo v předešlém řízení a došlo by k litispendenci“, neboť žalobce by měl „požádáno o dvě řízení v téže věci“ shledala žalovaná nepřesným a neúplným, avšak bez vlivu na výrok prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě rekapituloval, že měl povolen pobyt s platností od 21. 9. 2010 do 20. 9. 2012. Dne 4. 9. 2012 podal žádost o prodloužení pobytu pod č. j. OAM-55410/DP-2012, kdy o této žádosti bylo rozhodnuto procesním rozhodnutím – usnesením tak, že řízení se zastavuje podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu z důvodu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto usnesení nabylo právní moci 2. 8. 2014 a žalobce se proti němu neodvolával, protože skutečně byl pravomocně správně vyhoštěn. Poté, co bylo pravomocně obnoveno řízení o správním vyhoštění, žalobce po odpadnutí této překážky podal v souladu s § 47 zákona o pobytu cizinců dne 22. 5. 2017 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. O této nové žádosti bylo rozhodnuto prvostupňovým a posléze napadeným rozhodnutím.
7. Žalobce namítl, že svoji žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal řádně a včas. Existující rozhodnutí o správním vyhoštění bylo překážkou na jeho vůli nezávislou, která mu bránila v podání žádosti. Rozhodnutí o správním vyhoštění totiž znamená mimo jiné i to, že zaniká povolení k pobytu cizince. Žalobce tedy do té doby, než řízení o vyhoštění bylo obnoveno, formálně neměl povolen pobyt, o jehož prodloužení by mohl požádat. Pokud by bylo napadené rozhodnutí shledáno správným, jednalo by se o zjevnou nespravedlnost, protože i přesto, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zrušeno na základě mimořádného opravného prostředku, neměl by žalobce žádný procesní prostředek, jak dosáhnout prodloužení svého povolení k dlouhodobému pobytu, ve kterém mu zabránilo zrušené rozhodnutí o správním vyhoštění.
8. Žalobce rovněž namítl, že vzhledem k tomu, že řízení o prodloužení pobytu zahájené na základě žádosti ze dne 4. 9. 2012 nebylo ukončeno meritorním rozhodnutím, měl správní orgán I. stupně správně obě řízení spojit do společného řízení podle § 140 odst. 1 správního řádu.
9. Žalobce shodně jako v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dále namítl, že žalovaná nezjistila správně skutkový stav věci. Poukázal dále na to, že pokud skutečně rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 5. 2017, č. j. CPR-11662-2/ČJ-2017-930310-V234 o obnově řízení ve věci správního vyhoštění žalobce nebylo přiloženo, jak tvrdí žalovaná v napadeném rozhodnutí, měla žalovaná vyzvat žalobce k odstranění vad podání.
10. Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 5. 1. 2018 konstatovala, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, z toho důvodu nebude ve vyjádření k žalobě podrobně rozváděn.
12. K žalobním námitkám žalovaná v plném rozsahu odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.
13. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Městský soud ze správního spisu předloženého žalovanou zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
16. Dne 22. 5. 2017 podal žalobce na předepsaném formuláři žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“. V průvodním dopise k žádosti ze dne 22. 5. 2017 uvedl, že žádost podává ve lhůtě podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jako důvod pro pozdější podání žádosti označil skutečnost, že dne 15. 5. 2017 byla povolena obnova řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Dále uvedl, že do té doby bylo nutno považovat dlouhodobý pobyt účastníka řízení za zaniklý z důvodu vyhoštění a nebylo tedy co prodlužovat.
17. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně k důvodu pro pozdní podání žádosti uvedenému žalobcem konstatoval, že *„je mu z jeho úřední činnosti známo, že nedošlo k žádné obnově řízení“* a že žalobce tedy nedisponuje platným pobytovým oprávněním. Dále vyjádřil názor, že *„obnova řízení by byla irrelevantní, neboť v tomto případě by správní orgán pouze pokračoval v předešlém řízení a z těchto okolností by došlo k litispendenci“*.
18. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a jeho doplnění žalobce namítl, že *„jako přílohu tohoto odůvodnění odvolání předkládá nadřízenému správnímu orgánu rozhodnutí o obnově řízení o správním vyhoštění, z něhož je patrné, že uvedené tvrzení správního orgánu se nezakládá na pravdě.“*
19. Klíčovou otázkou je, zda sdělení žalobce v průvodním dopise k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu o tom, že svou žádost podává ve lhůtě § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je způsobitelným tvrzením, že na straně žalobce je dán důvod na jeho vůli nezávislý, který mu zabránil v podání žádosti ve lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
20. Při posuzování této otázky vyšel soud z následující právní úpravy.
21. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.

22. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
23. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení také tehdy, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
24. Shora citované ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců upravuje k podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dvě lhůty. První, řádná lhůta, plyne dle odstavce 1 tohoto ustanovení od 120. dne před uplynutím platnosti stávajícího dlouhodobého pobytu a končí nejpozději dnem uplynutí platnosti stávajícího dlouhodobého pobytu. Pro případ, že by v podání žádosti cizinci zabránilo na jeho vůli nezávislé důvody, může ji podat podle odstavce 3 citovaného ustanovení v dodatečné lhůtě pěti pracovních dnů po odpadnutí této překážky.
25. Z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pokud není žádost podána ve lhůtě podle § 47 odst. 1 téhož zákona, je lhůta zachována pouze při kumulativním splnění těchto podmínek: 1) existují důvody nezávislé na vůli cizince, 2) tyto důvody cizinci zabránilo v podání žádosti ve lhůtě, 3) cizinec žádost podal do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů a 4) nejpozději s podáním žádosti tyto důvody Ministerstvu vnitra sdělil a na jeho výzvu je případně prokázal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 Azs 286/2016–45, www.nssoud.cz).
26. Podání žádosti v dodatečné lhůtě je tedy umožněno pouze v odůvodněných případech, které nejsou v § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců blíže specifikovány. Důvody uvedené cizincem na jeho vůli nezávislé budou podléhat správnímu uvážení. Důvody pro pozdější podání žádosti je cizinec povinen správnímu orgánu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat. Pokud žádné důvody odůvodňující podání v „náhradní“ lhůtě neuvede, správní orgán je sám nezjišťuje.
27. Při posuzování možnosti podání žádosti v náhradní lhůtě podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se správní orgán omezuje na posouzení existence důvodů nezávislých na vůli cizince, které zabránilo podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě podle odstavce 1 citovaného ustanovení, a dodržení lhůty pro podání žádosti do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů.
28. Mezi účastníky není sporné, že žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – OSVČ s platností od 21. 9. 2010 do 20. 9. 2012. Účastníci se shodují rovněž v tom, že žalobce podal žádost o prodloužení daného povolení dne 22. 5. 2017.
29. Z uvedeného vyplývá, že žalobce měl ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost podat svou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu v rozmezí od 24. 5. 2012 do 20. 9. 2012. Pokud tedy žádost podal dne 22. 5. 2017, učinil tak v době, kdy k

tomu podle zákona o pobytu cizinců nebyl oprávněn. Tento fakt však žalobce nijak nezpochybňoval. Žalobce je totiž přesvědčen o tom, že včasnému podání žádosti mu bránila skutečnost na jeho vůli nezávislá, a sice že až dne 14. 5. 2017 byla povolena obnova řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, přičemž do té doby bylo nutno považovat dlouhodobý pobyt žalobce za zaniklý z důvodu vyhoštění a nebylo tedy co prodlužovat.

30. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce svou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal v dodatečné lhůtě ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a že tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně průvodním dopisem k žádosti řádně avizoval. Za takové situace bylo povinností správního orgánu vyzvat žalobce k prokázání existence důvodů na jeho vůli nezávislých, jež mu zabránily v podání jeho žádosti v řádné lhůtě. Správní orgán I. stupně se však touto skutečností dostatečně nezabýval a žalobce ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevyzval, aby v žádosti specifikované důvody na jeho vůli nezávislé doložil. Namísto toho v prvostupňovém rozhodnutí pouze konstatoval, že *„je mu z jeho úřední činnosti známo, že nedošlo k žádné obnově řízení“* a že *„obnova řízení by byla irelevantní, neboť v tomto případě by správní orgán pouze pokračoval v předešlém řízení a z těchto okolností by došlo k litispendenci“*. Žalovaná k citovanému závěru orgánu I. stupně shodně s odvolací námitkou žalobce sice uvedla, že *„toto vyjádření je nepřesné a neúplné“*, avšak blíže se k otázce rovněž nevyjádřila a podstatou odvolací námítky se nezabývala. Ve vztahu k žalobcovu konkrétnímu tvrzení, že příslušná žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla podána včas v dodatečné lhůtě dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tak správní orgán I. stupně zůstal nečinný.

VI. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť žalovaná v posuzovaném případě jednak své rozhodnutí řádně neodůvodnila a nezabývala se podstatou vznesené odvolací námítky, a jednak vycházela ze skutkového stavu, který neměl oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se správní orgán poté, co vyzve žalobce k prokázání jím specifikovaných důvodů nezávislých na vůli cizince, které zabránily podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zaměří na posouzení existence těchto důvodů a dodržení lhůty pro podání žádosti do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů.
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, proto soud uložil žalované povinnost uhradit mu náklady řízení. Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem, jež náleží za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem DPH, soud proto náhradu odpovídající výši 21 % DPH z vyčíslené odměny za zastoupení nepřiznal. Celkem tvoří náklady řízení

částku ve výši 9 800 Kč. Soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2020

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu